

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๔๖/๒๕๖๒
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๙๙๙/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๒ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	เทศบาลตำบลปลายพระยา	ผู้ฟ้องคดี
	บริษัท ท.เบญจกิจ จำกัด ที่ ๑	
	นางสาวจิราวรรณ รัตนพันธ์ ที่ ๒	
	นางสาววัลญา เพชรชิต ที่ ๓	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองนครศรีธรรมราช คดีหมายเลขดำที่ ๑๘๙/๒๕๖๑
หมายเลขแดงที่ ๒๔๓/๒๕๖๒

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและเพิ่มเติมฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้ว่าจ้างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจลงนามและประทับตราสำคัญ ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ทำการปรับปรุงลานกีฬาอเนกประสงค์หน้าพระบรมรูปรัชกาลที่ ๕ ขนาดพื้นที่ไม่น้อยกว่า ๑,๒๗๓.๐๐ ตารางเมตร จำนวน ๑ แห่ง รายละเอียด ดังนี้ (๑) เทพื้นคอนกรีตเสริมเหล็ก หน้า ๐.๑๐ เมตร พร้อมขั้ตมันเรียบลงสีฝุ่น พื้นที่ไม่น้อยกว่า ๑,๒๗๓.๐๐ ตารางเมตร (๒) ก่อสร้างคูระบายน้ำอิฐมอญฉาบเรียบ ขนาดกว้าง ๐.๒๐ เมตร ลึกเฉลี่ย ๐.๓๓ เมตร ยาว ๗๔.๐๐ เมตร (๓) ปลูกหญ้าฉนวนน้อยพื้นที่ลาดเอียง ขนาดกว้าง ๕.๖๐ เมตร ยาว ๗๔.๐๐ เมตร หรือคิดเป็นพื้นที่ ๔๐๒.๐๐ ตารางเมตร (หักพื้นที่บันไดออก ๑๒.๐๐ ตารางเมตร) และ (๔) ก่อสร้าง ลานคอนกรีตเสริมเหล็ก หน้า ๐.๑๐ เมตร กว้าง ๕.๑๐ เมตร และ ๔.๗๐ เมตร ยาว ๑๙.๐๐ เมตร

/หรือคิดเป็น...

หรือคิดเป็นพื้นที่ ๙๗.๐๐ ตารางเมตร ตามสัญญาเลขที่ ๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ค่าจ้างจำนวน ๘๖๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องเริ่มทำงานที่รับจ้างภายในวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘ และต้องทำงานให้แล้วเสร็จสมบูรณ์ภายในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๘ ในการทำสัญญาดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำหลักประกันเป็นเงินสดจำนวน ๔๓,๐๐๐ บาท มามอบให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้เข้าทำงานตามสัญญา โดยผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๓/๑๐๒๕ ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๘ เร่งรัดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้าทำงานตามสัญญาให้แล้วเสร็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๘ แต่ยังคงเพิกเฉยไม่เข้าทำงานตามสัญญา ต่อมา เมื่อครบกำหนดเวลาแล้วเสร็จตามสัญญา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๓/๑๐๗๕ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อสงวนสิทธิเรียกค่าปรับตามสัญญาเป็นรายวันในอัตราวันละ ๘๖๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ แต่ยังคงเพิกเฉยไม่เข้าทำงานตามสัญญาแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๑/๑๐๘๕ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อบอกเลิกสัญญา พร้อมทั้งรับหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาเป็นเงินจำนวน ๔๓,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๘ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าการบอกเลิกสัญญาของผู้ฟ้องคดีไม่ชอบ จึงนำคดีมาฟ้องผู้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองนครศรีธรรมราช เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๓๒/๒๕๕๙ โดยขอให้ศาลเพิกถอนการบอกเลิกสัญญาและให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายจากการบอกเลิกสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ศาลได้มีคำพิพากษายกฟ้องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยศาลวินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปฏิบัติมิติสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิบอกเลิกสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตามข้อ ๕ ของสัญญา ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๑/๑๐๘๕ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ แจ้งบอกเลิกสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาโดยชอบด้วยกฎหมายและข้อสัญญาแล้ว ทั้งนี้ ตามคดีหมายเลขแดงที่ ๒๘๕/๒๕๖๐ และคดีถึงที่สุดแล้ว ซึ่งภายหลังที่ศาลปกครองนครศรีธรรมราชได้มีคำพิพากษาแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๑/๖๘๙ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าปรับตามสัญญานับตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๘ ถึงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๑๕ วัน ในอัตราวันละ ๘๖๐ บาท เป็นเงินจำนวน ๑๒,๙๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ภายใน ๓๐ วัน นับถัดจากวันที่ได้รับหนังสือฉบับดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิกเฉยไม่ชำระค่าปรับ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๑/๘๓๕ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๐ แจ้งเตือนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าปรับจำนวนดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังคงเพิกเฉยไม่ชำระค่าปรับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงตกเป็นผู้ผิดนัดและต้องชำระดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดให้แก่ผู้ฟ้องคดีนับแต่วันผิดนัดจนถึงวันฟ้องคดี คิดเป็นดอกเบี้ยจำนวน ๕๖๔.๓๗ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๑๓,๔๖๔.๓๗ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจลงนามและประทับตราสำคัญผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/จะต้อง...

จะต้องรับผิดชอบใช้เงินจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามชำระเงินจำนวน ๑๓,๕๖๔.๓๗ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๒,๙๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๑ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีถอนฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทำสัญญาเลขที่ ๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ว่าจ้างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ทำงานปรับปรุงลานกีฬาอเนกประสงค์หน้าพระบรมรูปรัชกาลที่ ๕ ขนาดพื้นที่ไม่น้อยกว่า ๑,๒๗๓.๐๐ ตารางเมตร จำนวน ๑ แห่ง ตกลงค่าจ้างเป็นเงิน ๘๖๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องเริ่มทำงานที่รับจ้างภายในวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘ และจะต้องทำงานให้แล้วเสร็จสมบูรณ์ภายในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๘ ในการทำสัญญาดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำหลักประกันเป็นเงินสดจำนวน ๔๓,๐๐๐ บาท มามอบให้ผู้ฟ้องคดีเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ปฏิบัติตามสัญญา อีกทั้งค่าปรับตามที่กำหนดไว้ในสัญญาในอัตราร้อยละ ๘๖๐ บาท ถือเป็นค่าปรับที่สูงเกินส่วน ดังนั้น จึงขอให้ศาลพิจารณาค่าปรับดังกล่าวลงตามมาตรา ๓๘๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพราะในคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีได้รับหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาดังกล่าวไปแล้วและถือว่าเพียงพอต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้ว เนื่องจากไม่ได้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีอันจะถึงขนาดตามที่ผู้ฟ้องคดีได้เรียกร้องมาในคดีนี้ และค่าปรับก็เป็นจำนวนที่น้อยกว่าหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาอีกด้วย ขอให้ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า โดยที่คดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้เรียกร้องค่าปรับจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติผิดสัญญาจ้างปรับปรุงลานกีฬาอเนกประสงค์หน้าพระบรมรูปรัชกาลที่ ๕ ขนาดพื้นที่ไม่น้อยกว่า ๑,๒๗๓.๐๐ ตารางเมตร จำนวน ๑ แห่ง รายละเอียด ดังนี้ (๑) เทพื้นคอนกรีตเสริมเหล็ก หนา ๐.๑๐ เมตร พร้อมซัดมันเรียบลงสี่ฝุ่น พื้นที่ไม่น้อยกว่า ๑,๒๗๓.๐๐ ตารางเมตร (๒) ก่อสร้างคูระบายน้ำอิฐมอญฉาบเรียบ ขนาดกว้าง ๐.๒๐ เมตร ลึกเฉลี่ย ๐.๓๓ เมตร ยาว ๗๔.๐๐ เมตร (๓) ปลูกหญ้าฉนวนน้อยพื้นที่ลาดเอียง ขนาดกว้าง ๕.๖๐ เมตร ยาว ๗๔.๐๐ เมตร หรือคิดเป็นพื้นที่ ๔๐๒.๐๐ ตารางเมตร (หักพื้นที่บันไดออก ๑๒.๐๐ ตารางเมตร) และ (๔) ก่อสร้างลานคอนกรีตเสริมเหล็ก หนา ๐.๑๐ เมตร กว้าง ๕.๑๐ เมตร และ ๔.๗๐ เมตร ยาว ๑๙.๐๐ เมตร หรือคิดเป็นพื้นที่ ๙๗.๐๐ ตารางเมตร ตามสัญญาเลขที่ ๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ดังนั้น ในการวินิจฉัยประเด็นที่เป็นเนื้อหาของคดีข้างต้นจึงมีปัญหาค่าที่จะต้องพิจารณาให้ความก่อนว่า

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติผิดสัญญาเลขที่ ๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ที่ได้ทำไว้กับผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด ซึ่งในปัญหานี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือที่ กบ ๕๒๕๐๑/๑๐๘๕ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ แจ้งบอกเลิกสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าการบอกเลิกสัญญาของผู้ฟ้องคดีไม่ชอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงนำคดีมาฟ้องผู้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองนครศรีธรรมราช ตามคดีหมายเลขดำที่ ๓๒/๒๕๕๙ โดยขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนการบอกเลิกสัญญา และให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายจากการบอกเลิกสัญญา ต่อมา ศาลปกครองนครศรีธรรมราชได้มีคำพิพากษายกฟ้องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยศาลวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติผิดสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิบอกเลิกสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตามข้อ ๕ ของสัญญา การที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๑/๑๐๘๕ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ แจ้งบอกเลิกสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาโดยชอบด้วยกฎหมาย และข้อสัญญาแล้ว ทั้งนี้ ตามคดีหมายเลขแดงที่ ๒๘๕/๒๕๖๐ และคดีนี้ได้ถึงที่สุดแล้ว ดังนั้น ปัญหาที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปฏิบัติผิดสัญญาเลขที่ ๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ที่ได้ทำไว้กับผู้ฟ้องคดีหรือไม่ จึงต้องรับฟังเป็นที่ยุติตามคำพิพากษาของศาลปกครองนครศรีธรรมราช คดีหมายเลขดำที่ ๓๒/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ ๒๘๕/๒๕๖๐ ซึ่งถึงที่สุดแล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติผิดสัญญาเลขที่ ๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ที่ได้ทำไว้กับผู้ฟ้องคดี และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติผิดสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงชอบที่จะใช้สิทธิตามสัญญาโดยการริบเงินประกันหรือหลักประกัน ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระหนี้อันเกิดจากการผิดสัญญาได้ ทั้งนี้ ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๑๕ ข้อ ๑๖ และข้อ ๑๗ ของสัญญา ซึ่งคดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้เรียกร้องค่าปรับจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คดีจึงมีปัญหาค่าที่ต้องพิจารณาค่าปรับต่อไปอีกว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องรับผิดชำระค่าปรับให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพียงใด ซึ่งในปัญหานี้เห็นว่า ตามสัญญาเลขที่ ๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำไว้กับผู้ฟ้องคดี ข้อ ๑๕ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จตามเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญา และผู้ฟ้องคดียังมีได้บอกเลิกสัญญานั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องชำระค่าปรับเป็นรายวันให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นจำนวนเงิน ๘๖๐ บาท ต่อวัน และจะต้องชำระค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานในเมื่อผู้ฟ้องคดีต้องจ้างผู้ควบคุมงาน อีกต่อหนึ่งเป็นจำนวนเงินวันละ ๒๐๐ บาท นับถัดจากวันที่กำหนดแล้วเสร็จตามสัญญาหรือวันที่ผู้ฟ้องคดีได้ขยายให้จนถึงวันที่ทำงานแล้วเสร็จจริง... และวรรคสอง กำหนดว่า ในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดียังมีได้บอกเลิกสัญญานั้น หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาต่อไปได้ ผู้ฟ้องคดีจะใช้สิทธิบอกเลิกสัญญา และใช้สิทธิตามข้อ ๑๖ ก็ได้ และถ้าผู้ฟ้องคดีได้แจ้งข้อเรียกร้องไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อครบกำหนดแล้วเสร็จของงานขอให้ชำระค่าปรับแล้วผู้ฟ้องคดีมีสิทธิที่จะปรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จนถึงวันบอกเลิกสัญญาได้อีกด้วย เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จตามเวลาที่กำหนดไว้ในข้อ ๕ วรรคหนึ่ง ของสัญญา คือ ภายในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๘ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชำระค่าปรับให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวนวันละ ๘๖๐ บาท นับตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๘ อันเป็นวันถัดจากวันที่กำหนด

/แล้วเสร็จ...

แล้วเสร็จตามสัญญาจนถึงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิบอกเลิกสัญญา ทั้งนี้ ตามข้อ ๑๕ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ของสัญญา เป็นเวลา ๑๕ วัน คิดเป็นค่าปรับจำนวน ๑๒,๙๐๐ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๓/๑๐๗๕ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ แจ้งสงวนสิทธิการปรับ ตามสัญญาไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว และค่าปรับจำนวนที่ว่ามานี้ก็ไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของวงเงิน ค่าจ้างจำนวน ๘๖๐,๐๐๐ บาท ทั้งการกำหนดอัตราค่าปรับจำนวนวันละ ๘๖๐ บาท ตามข้อ ๑๕ ของสัญญา ก็เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของ หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๑๒๗ วรรคหนึ่ง ซึ่งกำหนดว่า “...การจ้างซึ่งต้องการผลสำเร็จของงานทั้งหมดพร้อมกัน ให้กำหนดค่าปรับเป็นรายวันเป็นจำนวนเงิน ตายตัวในอัตราร้อยละ ๐.๐๑-๐.๑๐ ของราคาค่าจ้างนั้น แต่จะต้องไม่ต่ำกว่าวันละ ๑๐๐ บาท...” และไม่สูงเกินส่วนดังเช่นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กล่าวอ้างแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบ ค่าปรับให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามข้อ ๑๕ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ของสัญญา เป็นเงินจำนวน ๑๒,๙๐๐ บาท อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงในคดีนี้ยังรับฟังได้อีกว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำเงิน จำนวน ๔๓,๐๐๐ บาท มามอบให้ผู้ฟ้องคดีเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา และผู้ฟ้องคดี ได้ใช้สิทธิรับหลักประกันดังกล่าวแล้ว ซึ่งตามข้อ ๑๗ ของสัญญาเลขที่ ๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำไว้กับผู้ฟ้องคดี กำหนดให้ค่าปรับซึ่งเกิดขึ้นจาก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามสัญญานี้ ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิที่จะหักเงินค่าปรับเอาจากจำนวนเงินค่าจ้างที่ค้างจ่าย หรือจากเงินประกันผลงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือบังคับจากหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาก็ได้ ดังนั้น จากข้อสัญญาดังกล่าวผู้ฟ้องคดีจึงต้องนำเงินหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาจำนวน ๔๓,๐๐๐ บาท ไปหักออกจากค่าปรับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชำระจำนวน ๑๒,๙๐๐ บาท และเมื่อ หักค่าปรับจากเงินหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาแล้ว ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีค่าปรับ ตามสัญญาที่จะต้องชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีอีก ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระค่าปรับ และดอกเบี้ยตามฟ้องให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด และหาจำต้องพิจารณาข้ออ้างหรือข้อสนับสนุนอื่น ของคู่กรณีอีก เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป ส่วนคำขอที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลปกครอง กำหนดค่าบังคับโดยการสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้มีบทบัญญัติใด ที่บัญญัติให้คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง คงมีแต่เฉพาะ บทบัญญัติตามมาตรา ๗๒/๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวเท่านั้นที่ได้บัญญัติให้ศาลปกครองมีคำสั่ง คืบค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามส่วนของการชนะคดี ดังนั้น คำขอดังกล่าว จึงเป็นคำขอที่ศาลปกครองไม่อาจกำหนดค่าบังคับได้ตามมาตรา ๗๒/๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นนำเงินค่าปรับไปหักจากเงินหลักประกัน การปฏิบัติตามสัญญาเป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เนื่องจากการที่ผู้ฟ้องคดี รับผิดชอบประกันตามสัญญาจำนวน ๔๓,๐๐๐ บาท นั้น เป็นการรับหลักประกันในฐานะมัดจำจากการที่

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติผิดสัญญาจ้าง ตามมาตรา ๓๗๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ส่วนการเรียกค่าปรับเกิดจากการผิดสัญญานั้นเป็นการใช้สิทธิตามมาตรา ๓๘๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเบี้ยปรับในส่วนที่สูงเกินส่วนนั้นเป็นสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าหนี้ที่จะเรียกจากลูกหนี้ ศาลมีอำนาจลดค่าปรับในส่วนที่สูงเกินส่วนเท่านั้น มิใช่ยกหนี้ทั้งจำนวน การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องเท่ากับเป็นการยกหนี้ในส่วนค่าปรับจากการผิดสัญญาทั้งจำนวน

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินจำนวน ๑๓,๕๖๔.๓๗ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๒,๙๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับคำสั่งเรียกให้ทำคำแก้อุทธรณ์แล้วแต่ไม่ได้ยื่นคำแก้อุทธรณ์

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ศาลได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม และคำอุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ว่าจ้างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจลงนามและประทับตราสำคัญผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามสัญญาเลขที่ ๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ให้ทำการปรับปรุงลานกีฬาอเนกประสงค์ หน้าพระบรมรูปรัชกาลที่ ๕ ขนาดพื้นที่ไม่น้อยกว่า ๑,๒๗๓.๐๐ ตารางเมตร จำนวน ๑ แห่ง รายละเอียด ดังนี้ (๑) เทพื้นคอนกรีตเสริมเหล็ก หนา ๐.๑๐ เมตร พร้อมซัดมันเรียบลงสีฝุ่น พื้นที่ไม่น้อยกว่า ๑,๒๗๓.๐๐ ตารางเมตร (๒) ก่อสร้างคุระบายน้ำอิฐมอญฉาบเรียบ ขนาดกว้าง ๐.๒๐ เมตร ลึกเฉลี่ย ๐.๓๓ เมตร ยาว ๗๔.๐๐ เมตร (๓) ปลูกหญ้าฉนวนน้อยพื้นที่ลาดเอียง ขนาดกว้าง ๕.๖๐ เมตร ยาว ๗๔.๐๐ เมตร หรือคิดเป็นพื้นที่ ๔๐๒.๐๐ ตารางเมตร (หักพื้นที่บันไดออก ๑๒.๐๐ ตารางเมตร) และ (๔) ก่อสร้างลานคอนกรีตเสริมเหล็ก หนา ๐.๑๐ เมตร กว้าง ๕.๑๐ เมตร และ ๔.๗๐ เมตร ยาว ๑๙.๐๐ เมตร หรือคิดเป็นพื้นที่ ๙๗.๐๐ ตารางเมตร ตามสัญญาเลขที่ ๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ค่าจ้างจำนวน ๘๖๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องเริ่มทำงานที่รับจ้าง ภายในวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘ และต้องทำงานให้แล้วเสร็จสมบูรณ์ภายในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๘ ในการทำสัญญาดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำหลักประกันเป็นเงินสดจำนวน ๔๓,๐๐๐ บาท มามอบให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้เข้าทำงานตามสัญญา และผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๓/๑๐๒๕ ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๘ เร่งรัดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้าทำงานตามสัญญาให้แล้วเสร็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๘ แต่ยังคงเพิกเฉยไม่เข้าทำงานตามสัญญา ครั้นเมื่อครบกำหนดระยะเวลาแล้วเสร็จ

/ตามสัญญา...

ตามสัญญา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๓/๑๐๗๕ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อสงวนสิทธิเรียกค่าปรับตามสัญญาเป็นรายวันในอัตราวันละ ๘๖๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ แต่ยังคงเพิกเฉยไม่เข้าทำงานตามสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๑/๑๐๘๕ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อบอกเลิกสัญญาพร้อมริบหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาเป็นเงินจำนวน ๔๓,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๘ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าการบอกเลิกสัญญาของผู้ฟ้องคดีไม่ชอบ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองนครศรีธรรมราช เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๓๒/๒๕๕๙ โดยขอให้ศาลเพิกถอนการบอกเลิกสัญญา และให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายจากการบอกเลิกสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ศาลได้มีคำพิพากษายกฟ้องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยศาลวินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปฏิบัติผิดสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิบอกเลิกสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตามข้อ ๕ ของสัญญา ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๑/๑๐๘๕ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ แจ้งบอกเลิกสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาโดยชอบด้วยกฎหมายและข้อสัญญาแล้ว ทั้งนี้ ตามคดีหมายเลขแดงที่ ๒๘๕/๒๕๖๐ และคดีถึงที่สุดแล้วซึ่งภายหลังจากที่ศาลปกครองนครศรีธรรมราชได้มีคำพิพากษาแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๑/๖๘๙ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าปรับตามสัญญานับตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๘ ถึงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๑๕ วัน ในอัตราวันละ ๘๖๐ บาท เป็นเงินจำนวน ๑๒,๙๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๓๐ วัน นับถัดจากวันที่ได้รับหนังสือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิกเฉยไม่ชำระค่าปรับ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๑/๘๓๕ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๐ แจ้งเตือนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าปรับจำนวนดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังคงเพิกเฉยไม่ชำระค่าปรับ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่นำเงินมาชำระค่าปรับให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายในระยะเวลาที่กำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงตกเป็นผู้ผิดนัดและผู้ฟ้องคดีไม่มีทางอื่นใดที่จะบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าปรับพร้อมดอกเบี้ยผิดนัดได้ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบชำระค่าปรับและดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดี รวมทั้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดมาเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่ศาลปกครองสูงสุดจะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเรียกค่าปรับพร้อมดอกเบี้ยผิดนัด ตามสัญญาเลขที่ ๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เพิ่มเติมจากเงินหลักประกันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มอบไว้กับผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๓๗๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่าเมื่อเข้าทำสัญญา ถ้าได้ให้สิ่งใดไว้เป็นมัดจำ ท่านให้ถือว่ากรณีที่ให้มัดจำนั้นยอมเป็นพยานหลักฐานว่า

/สัญญานั้น...

สัญญาอันได้ทำกันขึ้นแล้ว อนึ่งมัดจำนี้ยอมเป็นประกันการที่จะปฏิบัติตามสัญญาด้วย และ มาตรา ๓๗๘ แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าว บัญญัติว่า มัดจำนั้น ถ้ามิได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น ท่านให้เป็นไปดังจะกล่าวต่อไปนี้ คือ (๑) ให้ส่งคืน หรือจัดเอาเป็นค่าใช้จ่ายบางส่วนในเมื่อชำระหนี้ (๒) ให้รับ ถ้าฝ่ายที่วางมัดจำละเลยไม่ชำระหนี้ หรือการชำระหนี้ตกเป็นพันวิสัยเพราะพฤติการณ์ อันใดอันหนึ่งซึ่งฝ่ายนั้นต้องรับผิดชอบ หรือถ้ามีการเลิกสัญญาเพราะความผิดของฝ่ายนั้น (๓) ให้ส่งคืน ถ้าฝ่ายที่รับมัดจำละเลยไม่ชำระหนี้ หรือการชำระหนี้ตกเป็นพันวิสัยเพราะพฤติการณ์อันใดอันหนึ่ง ซึ่งฝ่ายนี้ต้องรับผิดชอบ มาตรา ๓๘๓ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าว บัญญัติว่า ถ้าเบี้ยปรับ ที่รับนั้นสูงเกินส่วน ศาลจะลดลงเป็นจำนวนพอสมควรก็ได้ ในการที่จะวินิจฉัยว่าสมควรเพียงใดนั้น ท่านให้พิเคราะห์ถึงทางได้เสียของเจ้าหนี้ทุกอย่างอันชอบด้วยกฎหมาย ไม่ใช่แต่เพียงทางได้เสีย ในเชิงทรัพย์สิน เมื่อได้ใช้เงินตามเบี้ยปรับแล้ว สิทธิเรียกร้องขอลดก็เป็นอันขาดไป และมาตรา ๖๘๐ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าว บัญญัติว่า อันว่าค่าประกันนั้น คือสัญญาซึ่งบุคคลภายนอก คนหนึ่ง เรียกว่าผู้ค้ำประกัน ผูกพันตนต่อเจ้าหนี้คนหนึ่ง เพื่อชำระหนี้ในเมื่อลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ นั้น และสัญญาเลขที่ ๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ข้อ ๓ หลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ในขณะที่ทำสัญญานี้ผู้รับจ้างได้ทำหนังสือค้ำประกันสัญญาเป็นเงินสด จำนวน ๔๓,๐๐๐ บาท ...มามอบให้แก่ผู้ว่าจ้างเพื่อเป็นหลักประกันตามสัญญานี้ และวรรคสอง กำหนดว่า หลักประกันที่ผู้รับจ้างนำมามอบไว้ตามวรรคหนึ่ง ผู้ว่าจ้างจะคืนให้เมื่อผู้รับจ้างพ้นจากข้อผูกพัน ตามสัญญานี้แล้ว และข้อ ๑๗ กำหนดว่า ค่าปรับซึ่งเกิดขึ้นจากผู้รับจ้างตามสัญญานี้ ผู้ว่าจ้างมีสิทธิ ที่จะหักเอาจากจำนวนเงินค่าจ้างที่ค้างจ่าย หรือจากเงินประกันผลงานของผู้รับจ้างหรือบังคับจาก หลักประกันการปฏิบัติงานตามสัญญาก็ได้...

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จตามเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญาคือ ภายในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบค่าปรับ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวนวันละ ๘๖๐ บาท นับตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๘ อันเป็นวันถัดจาก วันที่กำหนดแล้วเสร็จตามสัญญาจนถึงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิบอกเลิกสัญญา เป็นเวลา ๑๕ วัน คิดเป็นค่าปรับจำนวน ๑๒,๙๐๐ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๕๐๓/๑๐๗๕ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ แจ้งสงวนสิทธิการปรับตามสัญญาไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ซึ่งค่าปรับ จำนวนดังกล่าวเมื่อพิเคราะห์ถึงทางได้เสียของเจ้าหนี้ทุกอย่างอันชอบด้วยกฎหมาย ไม่ใช่แต่เพียง ทางได้เสียในเชิงทรัพย์สินตามนัยมาตรา ๓๘๓ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และเงื่อนไขที่กำหนดในระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการ ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แล้วเห็นว่า เป็นจำนวนค่าปรับที่ไม่ได้สูงเกินส่วน ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงชอบที่จะคิดค่าปรับจำนวนดังกล่าว

อย่างไรก็ดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำเงินสดจำนวน ๔๓,๐๐๐ บาท มามอบไว้ให้กับ ผู้ฟ้องคดี โดยมีลักษณะเป็นการนำทรัพย์สินมาวางไว้เพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา

/เงินหลักประกัน...

เงินหลักประกันตามสัญญาดังกล่าวจึงมิใช่เงินมัดจำตามมาตรา ๓๗๗ และมาตรา ๓๗๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง โดยหากเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปฏิบัติตามสัญญาและไม่มีข้อผูกพันใด ๆ แล้ว ข้อกำหนดตามสัญญาก็กำหนดให้จะต้องคืนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่หากมีกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ปฏิบัติตามสัญญาหรือมีค่าปรับหรือค่าเสียหายเกิดขึ้น ผู้ฟ้องคดีก็มีสิทธินำมาหักออกจากหลักประกันดังกล่าวได้ตามข้อ ๑๗ ของสัญญา ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีมีสิทธิปรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในจำนวนเงินที่ไม่เกินกว่าเงินหลักประกันตามสัญญา และผู้ฟ้องคดีไม่ได้กล่าวอ้างว่ามีค่าเสียหายอื่นใดนอกจากค่าปรับเกิดขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดีอีก กรณีจึงไม่มีเหตุที่ศาลจะต้องพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบแก่ผู้ฟ้องคดีตามคำฟ้องอีกแต่อย่างใด

ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายบุญอนันต์ วรรณพานิชย์

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่ง ประธานแผนกคดีสิ่งแวดล้อม

ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไชยเดช ตันติเวสส

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนุสรณ์ ธีระภัทรานันท์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสัมฤทธิ์ อ่อนคำ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางสุมาลี ลิ้มป้อวาท

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิรัช ร่วมพงษ์พัฒนนะ

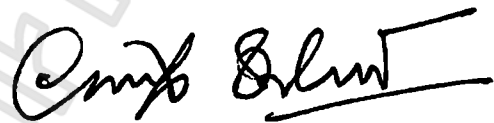
มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด

กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น

ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๔๖/๒๕๖๒ หมายเลขแดงที่ ๑. ๙๙๗/๒๕๖๕ ได้ทำคำพิพากษาโดย นายอนุสรณ์ ธีระภักทรานันท์ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจาก นายอนุสรณ์ ธีระภักทรานันท์ พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์)
ประธานศาลปกครองสูงสุด